

Nr 346.

Av herr **Bogren**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 92, med förslag till förordning om särskilda avdrag vid 1917 års taxering till bevillning för inkomst samt till inkomst- och förmögenhetsskatt.

I proposition nr 92 av den 9 mars detta år föreslår Kungl. Maj:t, i likhet med vad förra årets riksdag beslöt, vissa skattelindringar för skattskyldig med högst 3,000 kronors inkomst samt har att underhålla ett eller flera barn under 15 års ålder. Skattelindringen skulle enligt § 2 i det framlagda förslaget utgöra vissa procent, som finge avdragas från taxering, för varje barn. Och i § 3 angives den lindring, som föreslås rörande inkomst- och förmögenhetsskatt. Men även i det sålunda i år framlagda förslaget göras de föreslagna skattelindringarna helt och hållet beroende av taxeringsmyndigheterna, i verkligheten av endast taxeringsnämnden, som enligt § 1 skall pröva behovet i varje fall. Erfarenheterna från förra året konstatera, att man här fordrar det omöjliga av dessa myndigheter. Svårigheterna i detta avseende visade sig för taxeringsnämnderna oöverkomliga, om likformighet och rättvisa skulle tillämpas. Uppgiften löstes antingen så, att inga andra avdrag än de i bevillningsförordningen angivna medgävos, eller lämnade någon taxeringsnämnd avdrag för alla skattskyldiga inom distriktet, som i övrigt fyllde förutsättningarna för dessa avdrag eller slutligen så, att nämnden beviljade godtyckligt — ty till saklig prövning fanns ej tid eller nödigt material — ett och annat avdrag. Så finnas flera kommuner, där inte ett enda avdrag beviljades oaktat behovet förelåg inom dessa måhända lika stort som inom de kommuner där avdrag i stor utsträckning beviljades.

Kammarrätten, som hörts över föreliggande förslag, yttrar om denna bestämmelse »efter prövning av behovet i varje fall» bland annat följande: »Enligt nämnda förordning» — förordningen av den 24 mars 1916 — »är rätten till avdrag allenast villkorlig och beroende av beskatt-

ningsnämndens fria skön. Nämnden har att pröva behovet i varje särskilt fall, och några som helst grunder för denna prövning äro icke givna. Uppllysningar saknas visserligen, huru årets beskattningsnämnder, i första hand taxeringsnämnderna, förfarit vid förordningens tillämpning, men det är tydligt, att en fullt jämn och rättvis prövning knappast varit möjlig ens inom samma taxeringsdistrikt. Att inom en så vid ram, som den förordningen lämnat öppen för det subjektiva omdömet, gradera det olika behovet i olika fall, måste stöta på de största svårigheter. Än mindre lär det kunna förväntas, att olika nämnder skola följa enhetliga principer vid tillämpningen».

På grund härav jämte flera andra anförda skäl, avstyrker kammar-rätten intagandet i författningen den bestämmelsen om prövning i varje fall. Då denna inskränkning i förordningen dels ej rättvist kan tillämpas, då den i de flesta fall skulle göra den föreslagna skattelindringen mer eller mindre illusorisk, och då det är omöjligt att på förhand närmelsevis beräkna den föreslagna skattelindringens inverkan på statens skatteinkomster etc., så hemställes vördsamt,

att riksdagen ville antaga Kungl. Maj:ts i proposition nr 92 av den 9 mars 1917 framlagda förslag till förordning om särskilda avdrag vid 1917 års taxering till bevillning för inkomst samt till inkomst- och förmögenhetsskatt med den ändring, att § 1 i förslaget får följande lydelse:

§ 1.

Vid 1917 års taxering till bevillning för inkomst samt till inkomst- och förmögenhetsskatt må här i riket mantalsskriven svensk medborgare, som icke taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt för ett belopp av mera än 3,000 kronor och som har att på grund av försörjningsplikt underhålla ett eller flera barn, som vid årets början icke fyllt 15 år, av taxeringsmyndighet medgivas särskilda avdrag, enligt vad här nedan sägs.

Stockholm den 20 mars 1917.

Oscar Bogren.